

เมื่อเป้าหมายหลักคือหนึ่งในนักแสดงนำของเรื่อง
กฎคือการเข้าโดยผ่านกองฟัทกับเครื่องเริ่มต้นขึ้น!

Shooting Star TAKE.1

จิ้งกະ
หัวใจ
ใน
จากรัก

พวงทิพย์ เขียว

Jamsai Love Series

Shooting Star TAKE.1 จังหวะหัวใจในฉากรัก

พองกิ เฮียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0587-3

ภาพประกอบ พักตร์ปรีดิ์ เอี้ยวศิริ (kappa)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม รัตเกล้า จิรสุขประเสริฐ (SUKI)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ทักทาย

ห้า สี สาม สอง หนึ่ง แอ็กชั่น! คือฉัน...ฉันมีเรื่องสำคัญบางอย่างจะบอกนาย นะ...นายพร้อมจะรับฟังมันมั้ย คือว่าฉัน...ฉัน...เอ่อ แฮะๆ ลืมบทค่า แง้ การเป็นดารานี้ช่างยากกว่าที่คิด ไหนจะต้องจำบทให้ได้ ไหนจะต้องแสดงให้เข้าถึง บทบาทนั้นๆ เอ้อ หันไปเป็นนักร้องขายเสียงดีกว่า ได้ เھر หนี ผ้า ซ้อล หลา เอ๊ะ เหมือนจะเพี้ยนต่ำเบาๆ -* งั้นขอกลับมานำเสนอนิยายให้เพื่อนๆ เหมือนเดิม ละกันนะ ^_ ^"

'Shooting Star TAKE.1 จังหวะหัวใจในฉากรัก' ผลงานล่าสุดของพองไก่ ที่แค่ชื่อเรื่องก็เดาได้เลยว่าต้องเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวงการบันเทิง โดยโฟกัสไปที่สาวน้อยแนวฟังก์ค์คนหนึ่งที่ยากเข้าหาตัวนักร้องนำของวงอิลลูชั่นให้ได้ ซึ่งทันทีที่เธอรู้ว่าเขากำลังจะได้เล่นละครฟอร์มยักษ์เรื่องหนึ่ง เธอก็เลยตัดสินใจที่จะเข้าหาเขาโดยผ่านทางผู้กำกับของละครเรื่องนั้น งานนี้เธอจะทำสำเร็จมั้ย เอาเป็นว่าเรามาร่วมด้วยช่วยกันลุ้นดีกว่าค่า ^3^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยุรฉัตร
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จะรัก

นักเขียน

สวัสดีจ้า! เจอกับพองโก้และเซตใหม่อีกแล้ว และสำหรับเซต Shooting Star จะมีความพิเศษไม่เหมือนกับเซตที่ผ่านมาและไม่ได้ฮาจนตลกเกินไปอย่างที่พองโก้เคยแต่ง แล้วก็ไม่ใช่แนวที่มีผู้หญิงหรือผู้ชายเป็นกลุ่มใหญ่ๆ และค่อยๆ มาจับคู่ให้เล่มละคนอีกด้วย แต่จะเน้นความสัมพันธ์ของตัวละครในเรื่องมากกว่า เหตุการณ์ต่างๆ จะจบในซีรี่ย์สั้นๆ ทำให้สามารถอ่านแยกเล่มได้ แต่ถ้าอ่านต่อกับเล่มต่อไปก็จะทำให้เหตุการณ์เชื่อมโยงกันได้เช่นกันจ้า ^^ ยังไงก็ขอฝาก ไคโซซัง อาโออิ และคานนโไว้ในอ้อมใจของทุกคนด้วยนะจ๊ะ

PS สุดท้ายต้องขอขอบคุณยายเจ๊ (เรย์) กับเจ้เม (MeMeiz_ohlalaa) ที่คอยให้คำปรึกษามาโดยตลอด ☺ ขอขอบคุณจ้า

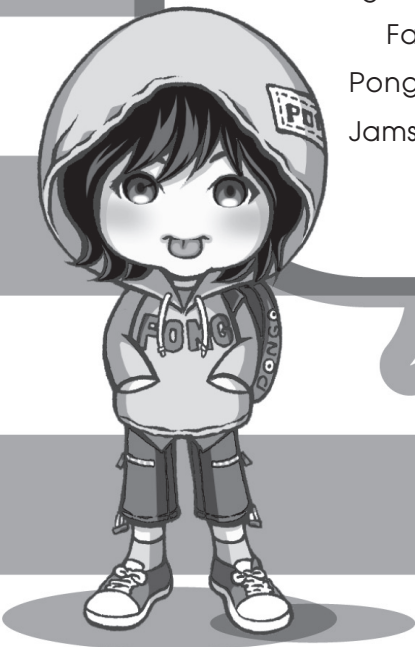
Contact Me

Twitter : @Ponggosama

Instagram : @PGsama

Facebook : <http://www.facebook.com/pages/Ponggo-Jamsai/146407928749247> หรือเสิร์ชว่า Ponggo Jamsai ก็ได้จ๊ะ ♥

พองโก้

ସ୍ଵୀତିଃ କାନ୍ନ
(Sugita Kanon)

๖๖%๕%๑๐๐%๑๐๐%๑๐๐%

ไม่ว่าจะให้ทำอะไรฉันก็ยอมทั้งนั้น...
ขอแค่เพียงฉันได้บอก ‘บางสิ่งบางอย่าง’
กับเขาเท่านั้น

ไคโซ อากัตซูกิ
(Kaishou Akatsuki)

ถ้าเธอคิดว่า
ตัวเองบ้า...
ฉันก็คงบ้าเหมือนกัน
ที่ยอมให้เธออยู่ด้วย
ทั้งที่เราไม่รู้จักกัน
เลยด้วยซ้ำ

คาโงะ อออิ
(Kanou Aoi)

ถึงจะเป็นแค่สัตว์เลี้ยง
แต่เธอก็ยังเป็น
'สัตว์เลี้ยงตัวโปรด'
ของฉันอยู่ดี

カネダ リュウジロウ
(Kaneda Ryuujirou)

มีอกลองน้อยผู้น่ารักแห่งวงอิสรุขัน...
อุลตร้าแมนคอสมอสคือชีวิต! (เอ๋ม...)

ยิ่งรู้จักมากเท่าไร ก็ยิ่งกลายเป็นเธอที่ฉันไม่เข้าใจ
ดั่ง 'เส้นด้ายสีแดง' ที่มองไม่เห็น...
และสิ่งที่ฉันเคยเชื่อมั่นจะไม่มีวันหวนคืนมาอีก

PROLOGUE

My Brother ♥

'ไคโซ อาคัตสึกิ...ผู้กำกับหนุ่มชื่อดังเตรียมเปิดกล่อง Nightmare
ละครฟอร์มยักษ์แห่งปี!!'

'สี่หนุ่ม ILLUSION จับมือไคโซ อาคัตสึกิ ร่วมแสดงนำในละคร
Nightmare'

'คาโนะ อาโออิ...นักร้องนำวง ILLUSION เผย...ผมตื่นเต้นมากครับ
ที่จะได้ร่วมงานกับคนเก่งๆ อย่างผู้กำกับไคโซ'

'ไซมะ รุย...มือเบสหน้าสวยแห่งวง ILLUSION ขอกำลังใจจากแฟนๆ
พร้อมทั้งเอ่ยว่า...ในละคร Nightmare พวกเราสัญญาว่าจะพยายามอย่าง
เต็มที่เพื่อทุกคนครับ!'

'สี่จับตาผู้กำกับหนุ่มสุดฮอต ไคโซ อาคัตสึกิ...พ่วงตำแหน่งชายหนุ่ม

ที่สาวญี่ปุ่นฝันอยากถอดเสื้อผ้าให้มากที่สุดประจำปี 2012!!'

ห้องรับรองแขก (PL Entertainment)

"เจ้วะเพื่อน!! ละครเรื่องใหม่ของแกลงหน้าหนึ่งทุกฉบับเลย นี่ขนาดยังไม่เปิดกล้องนะเนี่ย!!" 'ฟูจิอิ คาโอรุ' นักแสดงหนุ่มวัยยี่สิบแปดปีที่กำลังโด่งดังมากในขณะนี้ตะโกนลั่นเมื่อเห็นข่าวละครเรื่องใหม่ของ 'โคโซ อาคัตสึกิ' เพื่อนสนิทผู้เป็นคู่กำกับละครระดับแนวหน้าของประเทศ ญี่ปุ่นขึ้นหน้าหนึ่งในหนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับ "พันธุ์ได้เลยถ้าออนแอร์เมื่อไหร่ เรตติ้งต้องพุ่งกระชูดอย่างแน่นอน!!"

"ฉันก็หวังให้เป็นนั่นเหมือนกัน" อาคัตสึกิว่าเสียงเรียบๆ

ไนต์แมร์ (Nightmare) เป็นหนังสือนวนิยายแนวฆาตกรรมสืบสวนที่ขายดีมากที่สุดในขณะนี้ซึ่งมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับเด็กนักเรียนมัธยมปลายสี่คนซึ่งประกอบไปด้วย 'โคสุเกะ' 'เรียว' 'เทรุ' และ 'โซโนะ' พวกเขาต่างก็มาจากคนละที่ คนละฐานะ คนละครอบครัว และไม่เคยรู้จักหรือเป็นเพื่อนกันมาก่อน แต่เพราะเหตุฆาตกรรมประหลาดที่เกิดขึ้นในระยะเวลาพร้อมกันทำให้พวกเขาต้องย้ายมาอยู่ที่โตเกียวอย่างกะทันหัน พวกเขามีความชอบในทางดนตรีที่เหมือนๆ กันจึงพากันตั้งวงดนตรีและโกนอายุตัวเองเพื่อเข้าไปทำงานพิเศษในผับเล็กๆ ทว่าถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังไม่รู้สึกผูกพันกันเลยสักนิด... พวกเขาไม่เคยใส่ใจใครแม้แต่ตัวเองและเก็บซ่อนปมในอดีตเอาไว้ โดยหารู้ไม่ว่าปมต่างๆ รวมถึงการมารวมตัวกันของพวกเขาได้ถูกใครคนหนึ่งกำหนดไว้หมดแล้ว...

ด้วยเหตุนี้อาคัตสึกิจึงตัดสินใจทาบทามอิลลูชั่น (ILLUSION) วงวิชวลเคย์* ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมสูงสุดในขณะนี้มารับบทเป็นสี่หนุ่มตัวเอกของเรื่องนี้เอง

ถ้าจะให้พูดกันตามตรง อาคัตสึกิจัดว่าเป็นคนที่สาวๆ แท้ทั้งเกาะญี่ปุ่นโหวตให้เป็นผู้ชายที่ 'เพอร์เฟกต์' สุดๆ ทั้งรูปลักษณ์หน้าตา รวมไปถึงความสามารถที่โดดเด่น ซึ่งทั้งหมดทำให้เขากลายเป็นที่จับตามองของสื่อ

* วิเคย์-วิชวลเคย์ (Visual Kei) เป็นวงดนตรีที่มักแต่งหน้าให้ดูสวยงามหรือน่ากลัวและแต่งตัวด้วยชุดประหลาดๆ ส่วนทางดนตรีจะมีหลายทาง เช่น ร็อก ป๊อป ไกธิด เมทัล ฯลฯ แล้วสไตล์ของแต่ละวง ซึ่งแนวเพลงของวง ILLUSION จะเป็นแนวกีตาร์ร็อกกึ่งเมทัล+คอสตูมแรงๆ ให้เข้ากับแนวเพลง

ต่างๆ ได้ไม่ยาก แม้แต่บรรดาปาปารัสซีก็พยายามตามถ่ายภาพหลุดของ เขาประหนึ่งว่าเขาเป็นซูเปอร์สตาร์ที่ไม่ปาน จนบางครั้งเขาก็อยากจะระบาย ด้วยการตะโกนออกมาให้ดังก้องโลกไปเลยเหมือนกันว่า... 'ช่วยกรุณาไล่ หัวออกไปจากชีวิตอันแสนสงบของผมสักทีได้มั๊ยครับ!!!'

แต่ก็ทำไม่ได้หรอก เพราะว่าเขายังต้องทำงานในวงการนี้ไปอีกนาน
=_=;;

"อ้อ! อาคัตสึกิคุง คนจากนิตยสาร T.tokyo ที่นายนัดไว้ว่าจะให้ สัมภาษณ์วันนี้ติดต่อมาว่าจะมาถึงที่นี่ประมาณสี่โมงเย็นนะ" 'มุโตะ เอิริ' แม้ว่าเธอจะเป็นผู้จัดการส่วนตัวของคาโอรุก็ตาม แต่บางครั้งก็จำเป็นต้อง ตรวจเช็คและบันทึกตารางงานให้ผู้กำกับคิวทองอย่างอาคัตสึกิซึ่งมีชีวิตที่ไม่ได้แตกต่างจากพวกดาราดังสักเท่าไรอยู่เสมอ

"ขอบคุณที่ช่วยจัดการให้นะครับเอริซัง ถ้าไม่มีคุณผมต้องแย่แน่ๆ"

"ฉันก็ว่างั้นแหละ =_= ก็นายมันเป็นพวกสนใจแค่งานในกองถ่าย เท่านั้นนี่นา"

"ทำใจได้ละ ก็ผมเป็นผู้กำกับนี่ครับ ไม่ใช่ซูเปอร์สตาร์สักหน่อย"

"ยังจะมาพูดดีอีกนะ อันที่จริงนายควรจะจ่ายเงินเดือนให้ฉันด้วยซ้ำ!"

"ขอโทษอย่างสูงครับ" คนตัวสูงพูดขอโทษง่าย ๆ สลับกับหัวเราะร่วน เพราะไม่ได้สำนึกกับคำด่าเหล่านั้นเลยแม้แต่นิด

"-_-*" ทำเอาเอริหมดอารมณ์จะเถียงต่อ =_=;;

ที่ตอนนี้พวกเขามานั่งคุยเรื่องสัพเพเหระกันได้ไม่ใช่ว่าไม่มีงานทำ แต่เป็นเพราะคาโอรุกำลังอยู่ในระหว่างรอเวลาไปทำงานตามตาราง ก็เลย แวะมาหาอาคัตสึกิที่มีธุระคุยกับพวกผู้บริหารที่บริษัท PL Entertainment ในวันนี้อพิตนั่นเอง แต่ในขณะนั้นเองประตูห้องรับรองก็ถูกเปิดเข้ามา ขัดจังหวะการสนทนา ทำให้พวกเขาหันไปมองทันที

แกริก...

"เอ่อ ไคโซซัง..." อาคัตสึกิหันไปสบตาสตาฟฟ์ที่ยืนอยู่หน้าประตู เมื่อเห็นว่าเธอเอาแต่ยืนบิดไปบิดมา เขาก็อดที่จะถามออกไปไม่ได้

"มีธุระอะไรกับผมรีเปล่าครับ"

"...มาอีกแล้วค่ะ..."

"หืม?" คิ้วหนาเล็กขึ้นเล็กน้อย "อย่าบอกนะว่า..."

"T_T"

"อะไรกัน! อีกแล้วอะ!" คาโอริแซวและทำหน้าตาเยาะเย้ยซะเต็ม
ประดา "เด็กคนนี้นี่สุดยอดซะมัดเลยอะ ฮ่าๆๆๆ"

เด็กคนนั้นที่รู้จักคือ 'สูงิตะ คานน' หญิงสาววัยยี่สิบกว่าๆ ที่แต่งตัว
สไตล์ฟังก์กันิดๆ เธอพยายามตามติดอาคัตสึกิโออย่างไม่ทราบสาเหตุมาเป็น
เวลาร่วมสองเดือนแล้ว * _ _ * ขนาดเธออ้างว่าไม่ได้เป็นแฟนคลับของเขา
แต่ในตอนเช้าและตอนเย็นของทุกวัน เขาก็มักจะเจอเธอมายืนรออยู่ที่ลาน
จอดรถของคนโดฯ และบอกว่ามีเรื่องจะคุยด้วยอยู่เสมอ

ถ้าหากไม่รวมหน้าตาน่ารักชนิดที่ว่าเห็นแล้วหัวใจแทบหยุดเต้นกับ
ผิวขาวราวหิมะนั้นก็คงพูดได้อย่างเต็มปากเลยว่าเธอเป็นพวกจิตไม่ปกติ
และน่ารำคาญที่สุดในสามโลก =()= เธอเสาะหาที่อยู่ของเขา ไปดักรอเจอ
เขาตามสถานที่ที่ระบุไว้ในตารางงาน ซึ่งไม่รู้ว่เธอไปสืบมาจากไหน แถม
ยังโทรมาระรานที่เบอร์คอนโดฯ ซึ่งเขาคาดว่าเธอคงค้นมันมาจากสมุด
หน้าเหลืองเป็นแน่ (นั่นทำให้ช่วงหลังมานี้เขาต้องคอยดิงสายโทรศัพท์
ออกอยู่เสมอ T_T)

"เธอบอกว่าถ้าวันนี้ไม่ได้เจอคุณ เธอจะบุกเข้ามาหาคุณเองค่ะ"

อาคัตสึกิถอนหายใจทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น เขาได้ชื่อว่าเป็นคนที่มี
ความอดทนสูงมากจนเหนือมนุษย์ทั่วๆ ไป แต่เธอคนนั้นกำลังจะทำให้มัน
ถึงขีดสุดแล้ว!

"ถ้าอย่างนั้น...ช่วยพาผมไปพบเธอที่ครับ"

ไม่พูดเปล่า อาคัตสึกิลุกขึ้นยืนเต็มความสูงก่อนจะเดินสวนร่างเล็กๆ
ของสต๊าฟฟ์ออกจากห้องรับรองแขกไปโดยมีคาโอริกับเอริมองตามหลัง
ตาปริบๆ

TOOT <<< หน้าสต๊าฟฟ์คนนั้น

เธอเป็นสต๊าฟฟ์ที่ทำงานกับอาคัตสึกิมานานจึงรู้ว่าเขาเป็นคน
ประเภทที่ไม่ชอบให้ใครมาเล่นตลกแบบนี้ และถ้าถึงขั้นออกปากขอไปพบ

ด้วยตัวเองแบบนี้ ก็แปลว่าหายนะกำลังจะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน!

ที่หน้าล็อบบี้

สาวน้อยคนหนึ่งกำลังไวยวายเป็นบ้าเป็นหลังใส่พนักงานตรงหน้า เธออย่างไม่ยอมแพ้

"ก็บอกแล้วไงคะว่าผู้กำกับโคโซมีตารางงานที่วันนี้จริงๆ และฉัน ก็ต้องการพบเขา!"

"ตะ...แต่ว่า... TOT ถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะครับ"

"ก็แค่ไปตามเขาออกมาก็จบแล้วไม่ใช่รีงคะ!"

"ผู้กำกับโคโซเขียวนะครับน้องสาว YAY จุๆ จะให้ไปตามมันก็ออก จะเกินไปหน่อย..."

"แต่ฉันอุตส่าห์มาจากฮอกไกโด* ด้วยความพยายามอันบากบั่นเขียวนะ!"

อาคัตสึกิที่เพิ่งมาถึงหน้าล็อบบี้และเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดชะงักงันทำตัวเองเล็กน้อยเพื่อสงบสติอารมณ์ไม่ให้เผลออาละวาดออกไป เพราะมันคงไม่ดีต่อภาพลักษณ์ของเขาสักเท่าไร นายนดาฮีเขียวนิดๆของเขาได้มองเธออย่างพินิจ...ผมสีดำสนิทยาวตรงลงมาจนเกือบถึงสะโพก จมูกของเธอโด่งร้นบ่งชี้ถึงความหัวแข็งได้เป็นอย่างดี ผิวเนียนขาวราวกับงาช้างแถมยังสว่างใสเหมือนผิวเด็กก็ไม่ปาน...จริงสินะ เมื่อก็เธอบอกว่าตัวเองมาจากฮอกไกโดนี่นา คนทางเหนือส่วนมากก็มักจะผิวขาวเวอร์แบบนี้กันทั้งนั้นแหละ

ตึก ตึก ตึก

อาคัตสึกิเดินไปหยุดอยู่ข้างหลังคนตัวเล็กกว่าอย่างเงิบๆ โดยที่เธอไม่ทันได้สังเกตเลยด้วยซ้ำ

"มีธุระกับฉันนี่นหรือ" เขาถาม

ก่อนที่เธอจะหันมาทำตาโตทันที! "O_O!!!"

"มีอะไรก็ว่ามาสิ"

* ฮอกไกโด (Hokkaido) เกาะที่ใหญ่เป็นอันดับสองของญี่ปุ่นและอยู่ทางเหนือจึงทำให้มีอากาศที่หนาวเย็นตลอดปี

"คะ...คะ..."

"--?"

"ไคโฆ อาคัตสึกิ~~!!!!" สาวเจ้าอ้าปากพะงาบๆ เมื่อเห็นว่าคนที่ต้องการพบตัวนักหนามาเยือนกอดอกเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงหน้า!

"ตกใจทำไม ก็เธออยากเจอฉันไม่ใช่หรอ"

"ไคโฆ อาคัตสึกิ~~~!!!!"

เธอยังไม่หายช็อกเพราะคิดไม่ถึงว่าเธอจะออกมาง่ายๆ แบบนี้ ทั้งๆ ที่ตลอดสองเดือนที่ผ่านมาเธอคอยหลบหน้าเธอมาตลอด!

"--*" ส่วนอาคัตสึกีกำลังคิดว่าัยคนนี้ต้องเป็นโรคประสาทอ่อนๆ แหงๆ "สรุปว่าเธอมีธุระอะไรกับฉันกันแน่ ถึงได้มาโวยวายถึงที่นี่"

"ฉัน..."

"อ้อ แล้วก็ขอให้มันเป็นเรื่องที่สำคัญพอที่ฉันจะรับฟังด้วยละ เพราะมันต้องเป็นเรื่องร้ายแรงมากเลย ไม่งั้นถ้าเทียบกับการที่เธอมาตามติดฉันตลอดสองเดือนแบบนี้ละ"

"..."

"..."

เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเอาแต่เงียบ ก็ทำให้อาคัตสึกิหัวเสียเข้าไปใหญ่ ก่อนที่เขาจะ...

ขวับ!

"...!! ทะ...ทำอะไรนะ อยู่ดีๆ มาดึงแขนฉันทำไมเนี่ย! =()="

"ออกไป"

"หะ...หา?"

"ฉันไม่มีเวลาร่วมมาเล่นกับเธอหรอกนะ เพราะฉันออกไปซะ"

"นี่! ฉันไม่ได้มาเล่นกับคุณนะ ฉันมีธุระจะคุยกับคุณจริงๆ!!"

"ฉันเข้าใจนะ เดี่ยวนี้คนในวงการบินทิ้งเจอบุคคลแบบเธอกันเยอะเลย ละ คนประเภทที่มีความสุขกับการได้ก่อความวุ่นวายของผู้อื่นเขาเนะ"

"=()=!!!" ข้อกล่าวหานั้นร้ายกาจมาก เล่นเอาคนฟังถึงกับช็อกจนต้องอ้าปากเพราะรู้สึกเหมือนถูกหลอกด่ากลายๆ ว่าเป็นพวกจิตไม่ว่าง!

อิตาผู้กำกับนี่มันจินตนาการบรรเจิดเกินไปมั๊ย!

"ปฏิกริยาแบบนี้แปลว่าฉันพูดถูกสินะ --^"

"จะ...จะบ้าอะไรอะ! อย่ามาว่าฉันโรคจิตนะ!"

"ฉันยังไม่ได้ว่าแบบนี้สักคำ แต่ถ้าเธอจะตีความหมายเป็นนั่นมัน
ก็คงจะจริงนั่นแหละนะ"

"ไม่จ้ายยยยย!!! /(=())\" อุดหุ

"ดูจากความเชียน ฉันว่าเธอคงใช้วิธีก่อวบบแบบนี้มากับหลายคนแล้ว
สินะ"

"TOT โอเคๆ ฉันยอมพูดแล้วก็ได้!" และแล้วก็ทนฟังไม่ได้จนต้อง
ยอมในที่สุด

อาคัตสึก็จึงหยุดหาเรื่องและผายมือเป็นเชิงบอกให้เธอพูดทันทีที่
ได้ยินเช่นนั้น

"ฉันเองก็ไม่ได้อยากทำแบบนี้สักหรอก ฉันไม่ใช่พวกว่างจิตป่วนจนถึง
ขนาดต้องระบายออกด้วยการตามก่อวบบใครหรอกนะ แต่ที่ฉันทำแบบนี้
นะเป็นเพราะ..."

"เพราะ?"

"ที่ฉันทำแบบนี้เป็นเพราะฉันอยากเจอ 'คาโน่ อาโออิ' ต่างหาก!!!"

"...คาโน่...อาโออิ...?" เขาเอ่ยทวนอย่างช้าๆ

"ก็ใช่สิคะ!"

"...ใครคือคาโน่ อาโออิ --*--"

"=O=^^^" คำถามนั้นทำเอาคนฟังถึงกับจอด...เธอไม่อยากจะเชื่อ
เลยว่าเขาจะจำชื่อคนที่กำลังจะมารับบทเป็นโคสุเกะ หนึ่งในสี่ตัวละครหลัก
ของเรื่องไนต์แมร์ที่เขาเป็นคนกำกับเองไม่ได้!

เป็นผู้กำกับประสาอะไรวะเนี่ย!

"นักร้องนำวงฮิลลูชั่นไง!"

อาคัตสึก็หันไปมองหน้าต้นเสียงอย่างงงๆ เพราะคนที่พูดเฉลยก็คือ
เอริกกับคาโอริซึ่งวิ่งตามเขาออกมาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบ แต่คำตอบนั้นก็ทำ
ให้เขาถึงบางอ้อทันที

นัยน์ตาสีเขียวซีดเหลือบกลับไปมองหญิงสาวตรงหน้า "หมายถึง คาโนคุงนะเหรอ"

"ใช่ค่ะ คาโน อาโออิคือเป้าหมายของฉัน! และทางเดียวที่ฉันจะเข้าถึงตัวเขาได้ก็ต้องผ่านทางผู้กำกับละครที่เขา กำลังจะร่วมงานด้วยอย่างคุณเท่านั้นนั่นแหละค่ะ!"

"อ่อ...อ่อ...อ่อ..." <<< กวนประสาทนะ --

"นี่!"

"ก็รู้สึกยืนอยู่หรอกนะที่ฉันไม่ได้ถูกพวกโรคจิตตามติดอย่างที่คิดไว้ แต่ไอ้เหตุผลพรรคนั้นนะ..." อาคัตสึก็จัดการลากแขนคนตัวเล็กแล้วโยนออกไปนอกตัวบริษัทอย่างไม่ไยดี จากนั้นเขาก็เอยต่อจากประโยคที่พูดค้างไปเมื่อครู่ไปด้วยเสียงที่ยืนเยียบ "...ฉันจะแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินก็แล้วกัน"

"นะ...นี่คุณ!"

"กลับบ้านไปกินนมนอนซะนะเด็กดี"

"โคโธ อาคัตสึกิ!!!"

"บาย =O=/"

โบกมือลาอย่างยียวนกวนประสาทก่อนจะเดินกลับเข้าไปในบริษัทโดยไม่หันหลังกลับมามองเธออีกเลย

ทางด้านหญิงสาวก็ถึงกับของขึ้น เพราะรู้สึกเหมือนถูกหยามหน้าอย่างมากมาย!

ยังงั้นซะคนอย่างสูงิตะ คานนาก็ไม่มีวันยอมแพ้ผู้กำกับหัวแสบที่จำไม่ได้แม้กระทั่งชื่อนักแสดงนำในละครที่ตัวเองกำกับอย่างหมอนั่นหรอก และถึงตายเธอก็ต้องได้เจอกับคาโน อาโออิให้จงได้!

ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม ☹!!

คอนโดฯ หูใจกลางกรุงโตเกียว

9.00 P.M.

วันนี้เป็นอีกวันที่อาคัตสึกิเหนื่อยมากจริงๆ นอกจากจะต้องทำงานตลอดทั้งวันแล้วยังจะต้องรับมือกับยัยเด็กดิงตึงตึงบ้านนักร้องนั่นอีก

พูดถึงผู้หญิงคนนั้นแล้วก็อดหงุดหงิดไม่ได้ มีอย่างไหน อยากเจอ
คาโน่ อาโออิเลยคิดจะเข้าหาโดยผ่านทางเขาเนี่ยนะ ขอล่ะ...ชาตินี้ทั้งชาติ
ขออย่าได้เจอคนแบบ...นั่น...อีก...เลย...

○○○!!!

ทุกอย่างเหมือนหยุดนิ่งอยู่กับที่ ร่างสูงถึงกับเหลือกตากว้างเมื่อเห็น
คนที่กำลังดำอยู่ในใจมานั่งกอดเขาอยู่ที่หน้าประตูห้องของตน!

นะ...นี่อัปเลเวลถึงขนาดขึ้นมารอที่หน้าห้องแล้วหรอ! ยัยนี้มันเฮี้ยน
จริงๆ!!

"โอ๊ะ นั่น... \('O')" นิ้วเรียวชี้มายังเขา

"ระ...เธอ...! (=O=)/" ชี้กลับ

"หิ...หิ...หิๆๆๆ!!! กลับมาแล้วหรอคำท่านผู้กามกาบบ~"

"เธอมาอยู่หน้าห้องฉันได้ยังไง!"

"เอ๋? ทำไมหรอคะ ก็มีคนบอกว่าผู้กำกับพักอยู่ที่นี่นา"

"ฉันหมายความว่าเธอเข้ามาถึงในนี้ได้ยังไงต่างหาก เธอไม่มีคีย์การ์ด
ผ่านเข้าออกหน้าประตูเลยด้วยซ้ำ!"

"ก็ไม่ยากนี่คะ แค่น้ำตาใส่ ปรก. ที่ลืบบี้เล็กน้อย บอกว่าคุณ
ทำฉันท้องแล้วบิดความรับผิดชอบด้วยการไล่ฉันไปทำแท้ง แค่นี้ฉันก็ขึ้นมา
ได้อย่างสบายแล้วล่ะค่ะ"

"...!!!" อาคัตสึก็วยี่สิบแปดปี...เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ถูกผู้หญิงป่วนหัว
=O=^^^ มะ...ไม่ตลกนะว้อยยยยย!!!!

"ถึงจะต้องโกหกนิดหน่อยแต่ก็ถือว่าคุ้มนะคะ"

"มีแต่เธอนั่นแหละที่รู้สึกแบบนั้น" คนตัวสูงถอนใจเฮือกใหญ่ พยายาม
สงบสติอารมณ์ตัวเองที่เริ่มจะเหลืออดเต็มที่ "ฟังนะ ต่อให้เธอพยายาม
ตามตื้อฉันสักแค่ไหน แต่ยังไงฉันก็ยังยืนยันเหมือนเดิมนั่นแหละ เพราะฉะนั้น
ไม่มีประโยชน์หรอกที่จะทำแบบนี้"

"..."

"กลับบ้านไปนอนซะ"

ปัง!

เจ้าของนัยน์ตาสีเขียวชืดปิดประตูใส่หน้าคานนเสียงดังหลังจากเข้าห้องของตนเองไป เขาไม่ได้อยากใจร้ายแบบนี้หรอก เพราะมันไม่ใช่นิสัยของเขา แต่มันก็เป็นเรื่องที่เขาช่วยไม่ได้จริงๆ ถ้าเขาไม่ทำแบบนั้น เธอก็คงไม่มีวันเข้าใจงานของเขามันมีค่ามากเกินกว่าจะ让她ใช้เป็นเครื่องมือในการ 'เข้าหาผู้ชาย' ซึ่งมันเป็นเรื่องที่เขายอมรับไม่ได้เลยสักนิด

หวังว่าคงจะเข้าใจและยอมรับมามีอกกลับไปแต่โดยดี...

แต่แล้วความหวังของอาคัตสึก็ก็ต้องพังทลายลงอย่างย่อยยับเมื่อถึงตอนเช้า...

เหตุเกิด ณ ลานจอดรถ

"ไคนน~ จายยย~ ร้ายยยยย TOT"

เคร้ง!

กุญแจรถสปอร์ตคันงามของอาคัตสึก็ร่วงหล่นจากมือเขาทันทีหลังจากที่เสียงยานกางประหนึ่งหนึ่งสยองขวัญดังประดังมาจากร่างเล็กซึ่งหลบอยู่หลังรถคันงามของเขา แววดาตัดพ้อที่กำลังทอดมองมาทางเขามันช่างชัดเจนอะไรเช่นนี้!

ยะ...ยังอยู่อีกอะ!! =(!)=!!

...ที่จริงก็เป็นี่ทุกเช้าละนะ ทั้งที่เขาควรจะชินได้แล้ว แต่ก็ไม่ชินสักที T_T

"เธอยังไม่กลับบ้านไปอีกอะ!"

"ถ้าฉันยังไม่ได้เจอคาโนะ อาโออิ ฉันก็ไม่กลับหรอกคะ" นัยน์ตาสีนิลคู่มองมันในยามที่เจ้าของของมันพูดประโยคนี้ออกมา ทำเอาคนฟังอดไม่ได้ที่จะลอบปล่อยลมหายใจเบาๆ ด้วยความละอายใจ

"ดูเหมือนฉันคงคาดหวังในตัวเธอมากเกินไปสินะว่าเธอจะเข้าใจในสิ่งที่ฉันพูดออกไปทั้งหมด" อาคัตสึก็พูดเสียงเรียบหลังจากก้มลงเก็บกุญแจรถของเขา นัยน์ตาสีเขียวชืดเหลือบกลับมาสบตาคนตัวเล็กอีกครั้ง...เขาคิดว่ากับผู้หญิงคนนี้จะเห็นทีจะพูดดีๆ ด้วยไม่ได้ซะแล้วละมั้ง ดังนั้นริมฝีปากบางของเขาจึงค่อยๆ เขี่ยดยิ้มเล็กน้อย ซึ่งดูเผินๆ ก็เป็นรอยยิ้ม

ที่สุภาพดีอยู่หรือทว่ากลับแฝงไปด้วยความเย้ยหยันอย่างเห็นได้ชัดจนสามารถยั่วให้อีกฝ่ายปรี๊ดแตกได้ไม่ยากเลยทีเดียว "ฮึ~! งั้นก็ตามใจเธอแล้วกัน อยากทำอะไรก็ทำ แล้วก็...พยายามเข้าละลูกปลิงน้อย~"

"คุณนี่มัน...!!"

"อะไรครับ"

"อย่ามาเรียกฉันว่าปลิงน้อยนะ! แล้วที่ฉันบอกว่าจะไม่กลับจนกว่าจะได้เจอคาโนะ โอไออิ ฉันก็พูดจริงด้วย!"

"เชิญๆ"

คนตัวสูงยักษ์ไหลอย่างไม่แยแสก่อนจะหยิบนูหรือออกมาจุดสูบอย่างชิลๆ เพื่อยั่วโมโหหญิงสาวตรงหน้าที่กำลังหายใจเข้าออกเสียงดังด้วยความโกรธหรืออะไรมึนทราบ...และมันก็ค่อยๆ ดังขึ้นเรื่อยๆ เรื่อยๆ และเรื่อยๆ ก่อนที่ร่างของเธอก็ทรุดฮวบลงกับพื้น นั่นทำให้อาคัตสึกิชะงักและรีบตัวตลึงตากลับมาที่เธอทันที

"...คิดจะมาลูกไม้อะไรกับฉันอีกล่ะ"

"อีก..."

ถึงจะพยายามจับผิด แต่ท่าทางที่ราวกับจะขาดใจของเธอนั้นก็ทำให้เขาพูดอะไรต่อไม่ออกเลย

"..."

"...ยา..."

"ว่าไงนะ"

"กระ...กระ...เป่า..."

"นี่! เป็นอะไรไร้เปล่า!"

"...ยา...นะ...ในกระ...เป่า..."

เสียงหายใจของคานายังคงดังมาขณะเดียวกับที่เธอพยายามพูดประโยคนี้ออกมา แม้ว่าอาคัตสึกิจะพยายามต่อต้านอยู่ในใจว่าเด็กคนนี้ต้องกำลังเล่นลูกไม้อะไรกับเขาแน่ๆ แต่การกระทำได้กลับส่งผลตรงกันข้าม... เพราะหลังจากได้ยินปั๊บ เขาก็โยนนูหรือที่ยังดูดีไม่หมดมวนเลยด้วยซ้ำทั้งลงพื้นก่อนจะรีบรุดเข้าไปที่กระเป๋ของเธอโดยอัตโนมัติทันที!

ในเวลาต่อมา

คานนั้งกะพริบตาปริบๆ อยู่ที่โซฟาหนังสัตว์โดยไม่พูดไม่จาสักคำ เธอค่อนข้างอินนิดหน่อยกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในลานจอดรถ เมื่อผู้กำกับสุดหล่อที่เธอพยายามไล่ล่าอย่างสุดแรงเกิดเข้ามาช่วยพาเธอขึ้นมาพักผ่อนบนห้องของเธออย่างง่ายดาย ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ยังปฏิเสธเธอชนิดหัวชนฝา แถมยังไล่เธอกลับไปกินนมนอนเสียด้วยซ้ำไป!

ทางด้านอาคัตสึกิที่หายเข้าไปในครัวได้ลักพักหนึ่งก็เดินออกมาพร้อมกับแก้วน้ำเปล่าที่อยู่ในมือ

"เอ้า..." เขายื่นมันให้กับเธอ

"อะไรคะ"

"น้ำไง ถามทำไมเนี่ย"

"ฉันเห็นคะว่าเป็นน้ำ แต่คุณเอามาให้ฉันทำไมคะ ใส่ยาพิษลงไปหรือ ☹" สายตาเคลือบแคลงใจจากนัยน์ตาสีนิลทำให้คนตัวสูงอดที่จะส่ายศีรษะด้วยความระอาไม่ได้

"ถึงฉันจะรู้สึกไม่ค่อยรุ่มร่ามกับเธอจริงๆ แต่ถ้าฆ่าเธอทิ้ง ฉันก็ต้องติดคุกเหมือนกัน และถ้าจะทำจริงๆ สู้ฉันปล่อยให้เธอหอบตายตั้งแต่เมื่อก็ไม่ดีกว่าไหม"

"..."

เมื่อได้ยินดังนั้น คานนั้งจึงเบือนสายตาไปทางอื่นก่อนจะยื่นมือออกไปรับแก้วน้ำเปล่ามาดื่ม

"ขอบคุณสักคำก็ดีนะ"

"...(- -)" หันไปมอง "ขอบ..."

"เอาเถอะ ถือว่าฉันไม่ได้พูดอะไรก็แล้วกัน"

"=_+="

ผู้ชายคนนี้นี่มัน...ซี้!

ไม่เข้าใจเลยว่าเขาจะมาช่วยเธอเอาไว้ตอนที่โรคมุมิแพ้ของเธอกำลังกำเริบทำไม ทั้งๆ ที่เธอคือคนที่ตามรังควานเขาไม่ได้หยุดได้หย่อนมาเป็นเวลาสองเดือนเต็ม เพราะฉะนั้นการที่เขามาทำดีกับเธอมันก็น่าสงสัยอยู่ดี

"มาใจดีกับฉันแบบนี้มีอะไรแอบแฝงรีเปล่าคะ"

"ฉันไม่ใช่คนใจยักษ์ใจมารถึงขนาดมานั่งวางแผนประทุษร้ายคนป่วย
หรือคนแก่ แล้วก็ไม่วางขนาดนั้นด้วย"

"..." คำตอบของเขาทำให้เธอรู้สึกจ้อยอย่างบอกไม่ถูก...

อะไรกัน ทำไมผู้ชายคนนี้ต้องมาทำให้เธอรู้สึกไม่ดีด้วยละเนี่ย คิด
ว่าพูดแค่นี้แล้วจะทำให้เธอสำนึกผิดได้งั้นหรอ!

...

...

"คือว่า..."

"หือ?" เขาปรายตามอง

"ต้องขอประทานโทษอย่างสูงค่ะ!!!"

"...!!!" อาคัตสึก็ถึงกับผงะเมื่ออยู่ดีๆ คนตรงหน้าก็พรวดพราดลุกขึ้น
ยืนอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยแล้วหันขวับมาโค้งคำนับให้เขาแก้สับองศาเลยทีเดียวนะ
=O=;;; ค่ะ...คราวนี้โรคประหลาดอะไรกำเริบขึ้นมาอีกละเนี่ย "อะ...อะไร
กัน ทำไมอยู่ๆ ถึงได้..."

"ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ฉันตามรังควานคุณมาตลอดสองเดือน เรื่องที่
บุกไปไวยวายเป็นออฟฟิศ เรื่องที่ฉันโกหก รปภ. เพื่อให้เขาเปิดประตูให้ฉัน
เข้ามาหาคุณ เรื่องที่โทรก่อกวนคุณทุกวันไม่ว่าวันวันหยุดสุดสัปดาห์ เรื่อง
ที่ฉันทำเสียมารยาทใส่คุณไปตั้งมากมาย รวมถึงเรื่องเมื่อสักครู่นี้..."

"..."

"ถึงจะเป็นเพราะฉันคิดว่าตัวเองไม่มีทางเลือกอื่น และนี่ก็เป็นเพียง
ทางเดียวเท่านั้นที่ฉันจะเข้าถึงตัววงอิลลูชันได้ แต่มันก็เป็นเรื่องที่แย่มากอยู่
ดีที่ฉันถึงคุณเข้ามาเกี่ยวกับด้วย ฉันไม่สมควรทำแบบนั้นเลยจริงๆ"

"..."

"ทั้งหมด...เป็นความผิดของฉันค่ะ"

"..." อาคัตสึก็ถึงกับเบิกตากว้างขึ้นมา เขาได้แต่มองคนที่กำลังเอ่ยคำ
ขอโทษออกมาเรื่อยๆ อย่างไม่ติดขัดโดยที่ใบหน้าขาวจัดของเธอแดงก่ำไป
ถึงใบหู นั่นทำให้เขา รู้สึกได้ว่าเธอกำลังสำนึกผิดอยู่จริงๆ

และเขาก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเอ็นดูจนต้องเผยยิ้มบางๆ ออกมาเมื่อได้เห็นภาพนั้น

จริงๆ ก็เป็นเด็กดีเหมือนกันนี่นา...

"นี่ บ้านเธออยู่ที่ไหนล่ะ เดี่ยวฉันขับไปส่ง"

"...ฮอกไกโดค่ะ"

"...=_;;"

นั่นสินะ เขาลืมไปได้ไงว่าผู้หญิงคนนีมาจากฮอกไกโด

"แล้วบ้านที่นั่นล่ะ มาถึงโตเกียวแบบนี้เธอต้องมีที่อยู่สิ จริงมั๊ย"

"ปกติฉันนอนรวมกับพวกคนจรจัดนะคะ"

=()=;; หา? นอนรวมกับคนจรจัดเนี่ยนะ!

แล้วอีกอย่าง...ทำไมถึงตอบได้อย่างหน้าตาเฉยราวกับเรื่องที่ตัวเองพูดเป็นเรื่องธรรมดาซะเหลือเกินแบบนั้นล่ะ!

"แล้วงานล่ะ? เธอไม่ได้ทำงานหรอกหรอ"

"ก็มีเก็บขวดไปขายบ้าง"

"_ _"

"กิจกรรมยามว่างนะคะ ดีกว่าอยู่เฉยๆ"

"เธอเก็บขวดขายทั้งๆ ที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าแบรนด์ดังแบบนี้เนี่ยนะ ชีวิตเธอมันออกจะฮาร์ดคอร์ไปหน่อยปะ แน่ใจนะว่าไม่ได้กำลังหลอกฉัน"

"คงต้องยอมรับนะคะว่าฉันรวยโดยชาติกำเนิด"

"..."

"ก็บอกแล้วไงคะว่าเก็บขวดขายเป็นแค่กิจกรรมยามว่างเท่านั้น"

"=_=^ ฉันเอง เดี่ยวฉันจะพาเธอไปส่งที่สถานีโตเกียว จะได้ให้เธอนั่งชิงกันเซนกลับฮอกไกโด เพราะถึงแม้ว่าฉันกับเธอจะไม่ได้รู้จักกันจื๊อะไรกัน แต่ฉันคงปล่อยให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ เปรี้ยวอยู่ในเมืองหลวงแบบนี้ไม่ได้หรอก มันอันตราย"

"..."

"..."

"..."

"เป็นอะไรไปอีกละ" อาคัตสึกิยื่นคิ้วถามเมื่อสัมผัสได้ว่าบรรยากาศรอบตัวคนตรงหน้ามันแปลกไปจากเดิม เธอก้มหน้าก้มตานิ่งพลางเม้มริมฝีปากแน่นและไม่ยอมพูดยอมจาอะไรเลยสักคำ

ความรู้สึกกดดันแบบนี้...มันกระตุ้นต่อมอยากรู้ของเขาจริงๆ!

"นี่ ไม่ได้ยินที่ฉันถามเธอละ"

"ฉันไม่มีที่ให้กลับไปหรอกค่ะ..."

"..."

"ถ้ากลับไปตอนนี้..." คานนพุดขึ้นมาโดยไม่มองหน้าคู่สนทนา รวากับว่าจิตใจของเธอต้องลอยออกไปแล้วยังไงยังงั้น "ไม่สิ ฉันจะกลับไปได้ยังไงกัน ที่แบบนั้น..."

"..."

คนตัวเล็กขยับปากพิมพ์อะไรบางอย่างอยู่คนเดียวในลำคอจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์ ถึงแม้ว่าหลังจากนั้นอาคัตสึกิจะไม่สามารถจับใจความได้เลยว่าเธอพูดอะไรออกมาบ้าง แต่สิ่งที่เขากำลังสนใจในตอนนั้นก็คือนัยน์ตาสีนิลของเธอที่เขาเคยคิดว่ามันดูสุกสกาวและแสงรั้งกำลังฉายแววทั้งเหงาและโดดเดี่ยวอย่างเห็นได้ชัด

และเขาก็แน่ใจว่าดวงตาคู่นี้ต้องการจะบอกอะไรบางอย่างกับเขา...

'ถ้ากลับไปตอนนี้...ไม่สิ ฉันจะกลับไปได้ยังไงกัน ที่แบบนั้น...'

เขารู้ว่า 'ที่แบบนั้น' ในความหมายของเธอก็คือฮอกไกโด แต่เขาไม่รู้หรอกว่ามันมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับเธอจนทำให้เธอแสดงท่าทีต่อต้านราวกับไม่อยากจะกลับไปเยือนที่นั่นอีกแล้ว...

'ที่ฉันทำแบบนี้เป็นเพราะฉันอยากเจอคาโน่ อาโออิต่างหาก!!!'

ใช่ค่ะ คาโน่ อาโออิคือเป้าหมายของฉัน! และทางเดียวที่ฉันจะเข้าถึงตัวเขาได้ก็ต้องผ่านทางผู้กำกับละครที่เขา กำลังจะร่วมงานด้วยอย่างคุณ

เท่านั้นนั่นแหละค่ะ!"

เมื่อคิดถึงคำพูดของเธอที่พูดกับเขาเมื่อวานนี้ บางอย่างในใจมันก็ทำปฏิกิริยาต่อต้านขึ้นมาทันใด เขารับไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียวกับเหตุผลบ้าๆ ไร้สาระพวกนั้น มันทำให้เขารู้สึกว่าเธอกำลังเล่นตลกกับงานของเขาอยู่ แต่ถึงกระนั้น... "เธอ...อยากจะทำงานในกองถ่ายของฉันมั้ย"

คานนสะดุ้งตื่นจากภวังค์ของตนพร้อมทั้งกะพริบตาปริบๆ ใส่ร่างสูงหลังจากได้ยินคำถามนั้นจากปากของเขา

"โอ_อ"

ระ...หรือว่าเมื่อไหร่เธอจะหุแว่วไปเอง...

"ว่าไงอี"

"โอ.โอ"

"ทำตาโตทำไม ฉันถามว่าเธออยากจะทำงานในกองถ่ายของฉันรึเปล่า"

"หมายถึง...ให้ฉันมีส่วนร่วมในกองถ่ายของคุณอย่างนั้นหรือคะ"

"ใช่"

"=()= คุณถามจริงจังหรืออ้าฉันเล่นคะเนี่ย!"

"แล้วทำไมฉันต้องอ้าเธอด้วย --"

"งั้นก็หมายความว่า..." นัยน์ตาสีนิลเป็นประกายระยิบระยับขึ้นมาทันใด

"ใช่ ฉันจะลองให้โอกาสเธอดูสักครั้ง แต่ก่อนอื่นเธอต้องรับรู้ไว้ด้วยนะว่าฉันไม่ใช่สนามเด็กเล่นให้เด็กอย่างเธอมานั่งไกวชิงช้าไปมาเฉยๆ เพราะมันคือการทำงานจริงๆ และเธอก็ต้องเหนื่อยอย่างแสนสาหัสเลยทีเดียว เธอคิดว่าตัวเองมีความมั่นใจมากแค่ไหนล่ะ"

"ศูนย์เปอร์เซ็นต์ค่ะ -O-"

"=_=" เป็นคำตอบที่ทำให้ภาคคีติถึงกับหมดอารมณ์จะพูดต่อ

ถ้าเป็นคนปกติทั่วไปเขาต้องตอบว่า 'ดิฉันมั่นใจเกินร้อยและจะตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่ค่ะ' หรืออะไรทำนองนั้นเช!!

"บอกตามตรงนะคะ ฉันไม่แน่ใจเลยว่าจะช่วยงานในกองถ่ายได้ เพราะฉันไม่ได้เรียนจบด้านนี้ และเป้าหมายที่แท้จริงของฉันก็คือคาโน่ อาโออิเท่านั้น"

"เรื่องนั้นฉันรู้ --+ ไม่ต้องย้ำหรอก"

"(. .)"

"แต่ก็เอาเถอะ เพราะยังไงฉันก็ตัดสินใจแล้ว..." (เพิ่งตัดสินใจเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน) "ระหว่างที่เธอยังอยู่ที่โตเกียวและทำงานในกองถ่ายของฉัน ขอสิ่งห้ามไม่ให้เธอไปนอนรวมกับพวกคนจรจัดอีกเด็ดขาด ฉันไม่อยากให้คนอื่นเอาไปพูดได้ว่าฉันดูแลคนของตัวเองไม่ดีพอ แล้วมันก็ยังอันตรายมากอีกด้วยสำหรับผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างเธอ"

"แต่ฉันก็นอนกับคนพวกนั้นมาหลายเดือนแล้วนะคะ ไม่เป็นไรหรอกค่ะ"

"ไม่ได้ก็คือไม่ได้!" คำสั่งนี้ถือเป็นประกาศิต --

"ถ้าอย่างนั้นฉันคงต้องนอนรวมกับปลวก มด แมลงสาบแล้วล่ะค่ะ ฉันไม่มีที่ซุกหัวนอนในโตเกียวหรอกนะ"

"อืม..." ร่างสูงกอดอกอย่างใช้ความคิด

"..."

"มาพักอยู่กับฉันก็ได้"

คานนเงียบพลางคิดทวนคำพูดที่ได้ยินอยู่ชั่วขณะ...ก่อนจะเหลือกตากว้างด้วยความตื่นตระหนก!

"อยู่กับคุณ?"

"ฉันคิดว่ามันคงไม่มีปัญหาอะไรถ้าให้เธอมาอยู่ที่นี้กับฉันในฐานะน้องชายต่างพ่อที่เดินทางจากต่างจังหวัดเพื่อมาฝึกงานที่กองถ่าย จะบอกคนอื่นตามตรงว่าเธอมาจากซอกไกโดก็ได้ ยังไงสำเนียงการพูดของเธอก็เป็นสำเนียงซอกไกโด ถึงจะพยายามพูดสำเนียงคันโต* ก็ตาม งานนี้ไม่มีใครสงสัยเพราะไม่มีใครรู้จักญาติโกโหติกาของฉันอยู่แล้ว ฉะนั้น...บล่าๆๆๆ" อาคัตสึกิพลาบไปเรื่อยในขณะที่หูของคานนอื้อไปแล้วชั่วขณะ

* ภาคกลางของญี่ปุ่น

"เมื่อที่คุณพูดว่า...ให้ฉันอยู่ในฐานะอะไรนะคะ!"

"น้อง-ชาย-ของ-ฉัน"

(=O=)

(O_o)

(OoO)

หา!!!

คานนถึงกับอ้าปากพะงาบๆ เมื่อคำว่า 'น้องชาย' กระแทกใส่หน้าเธอเต็มๆ!

"ตะ...แต่ฉันเป็นผู้หญิงนะคะ!"

"ฉันรู้"

อากัตสึกิตอบเพียงแค่นั้น -O-;;;

"...!!!"

นี่มันไม่ใช่เวลาจะมาพูดแค่คำว่า 'ฉันรู้' นะว้อยยยยยยย!!!!!!

1

โคโซ อากัตสึกิ...ราชาแห่งโลกละคร

(Sugita Kanon's Side)

อิลลูชั่น...

เพียงแค่เอ่ยชื่อนี้ขึ้นมา สาวๆ กว่าค่อนเอเชียก็ต้องพากันกรี๊ดสลบไปตามๆ กันเลยทีเดียว พวกเขาคือวงวิเคย์อันดับหนึ่งของประเทศญี่ปุ่น และแทบจะเป็นวงดนตรีที่ติดอันดับต้นๆ ของเอเชียเลยทีเดียว...หนึ่งในหลายๆ ประการที่คนส่วนมากชื่นชอบพวกเขาก็คงเพราะฝีมือทางด้านดนตรีที่หาตัวจับได้ยากและการแต่งตัวสไตล์แรงๆ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวรวมไปถึงหน้าตาที่ไม่เป็นสองรองใคร ถึงแม้ว่าพวกเขาจะได้รับกระแสตอบรับจากแฟนคลับมากมายขนาดไหน แต่ก็เป็นการยากมากที่ใครจะสามารถเข้าถึงตัวพวกเขาได้ นั่นจึงทำให้พวกเขาได้รับการขนานนามให้เป็น 'พระเจ้า' แห่งโลกวงการดนตรีเลยทีเดียว...

ด้วยเหตุนี้ฉันจึงต้องใช้ทางลัดเพื่อเข้าหาพวกเขาโดยผ่านทางกองถ่ายละครไนต์แมร์ของผู้กำกับไคโซหรือไคโซซังนั่นเอง ซึ่งหลังจากฉันตามเกาะติดเขามาร่วมสองเดือน ในที่สุดเขาก็ยอมอ่อนข้อให้ฉันเข้ามาทำงานในกองถ่ายไนต์แมร์จนได้ แต่ไ้การที่เขาสั่งไม่ให้ฉันไปนอนรวมกับพวกคนจรรยา และบังคับให้ฉันพักอยู่กับเขาที่คอนโดฯ ในฐานะ 'น้องชาย' มันค่อนข้างที่จะ...

ให้ฉันเป็นน้องชายเขาเนี่ยนะ! ยังเกอร์บราเธอร์อะ น้องชายแบบเป็นผู้ชายทั้งแท่งเลยนะ นอ-ออ-งอ-ไมโท-ซอ-อา-ยอ อะเข้าใจปะ T(T) น้องจายยยยย!!!

ทั้งๆ ที่เห็นอยู่เต็มสองลูกนัยน์ตาว่าฉันเป็นผู้หญิงแท้ๆ ไม่มีแฉับ แล้วก็ได้มีองค์ประกอบส่วนไหนที่บ่งชี้ถึงความเป็นชายเลยแม้แต่นิด! TOTT อีตาผู้กำกับนั้นมันใช้สมองส่วนไหนคิดวะเนี่ย!

"ถึงฉันจะไม่ใช่ดารา แต่ก็โดนพวกปาปารัซซีกับสื่อต่างๆ ตามประกบติดเป็นดั่งเงา ดังนั้นฉันจึงไม่อยากจะให้มีข่าวเสียๆ หายๆ หลุดออกไปอย่างเช่นฉันพาเด็กผู้หญิงอายุยี่สิบต้นๆ มาเลี้ยงที่คอนโดฯ เป็นต้น มันส่งผลต่อภาพลักษณ์และความน่าเชื่อถือของฉันโดยตรง" เขาร่ายยาวให้ฉันเข้าใจ แต่ที่ฉันไม่เข้าใจก็คือ...

"แต่ไม่ว่าจะยื่นมอง นอนมอง หรือแม้แต่ดีดลังกามอง ฉันก็เป็นผู้หญิงนะคะ! ถ้ามีคนเชื่อว่าฉันเป็นน้องชายของคุณ โปรดเอาข่าวคลุกกับหญ้าให้มันกินเลยเถอะค่ะ!"

"แล้วจะทำยังไง"

"ก็ให้ฉันไปนอนกับพวกคนจรรยาเหมือนเดิมก็ได้เนี่ย!"

"บอกว่าไม่ได้ไม่เข้าใจรีไรง!"

"เผด็จการ ☹️!!!"

"ไหนลองเรียก 'โอนี่ซัง'* ซิ"

"ไม่ตลกเลยนะคะ!"

"โอ~ นี่~ ซัง~"

* โอนี่, นี่ (お兄, 兄) แปลว่า พี่ชาย

"ม่ายยยยยยย!!! TOT" ฉันดีดดีนเป็นกุ่มเต้นอยู่ที่พื้น

ถึงแม้ว่าไคโซซังจะช่วยชีวิตฉันไว้ตอนอยู่ที่ลานจอดรถ แต่ไคความดีนั้นมันก็ยังบดบังนิสัยอันน่าหมั่นไส้ของเขาไม่มีดอยู่ดี ให้ฉันกินปลวกในรังไข่ไดโนเสาร์เป็นอาหารยังดีกว่าต้องเรียกผู้ชายคนนี้ว่าพี่!

"โอเค เองนั้นก็ได้อ" ฉันถึงกับลึงโลดเมื่อเขาหอมแต่โดยดี หากทว่า..."ถ้าอย่างนั้นเราค่อยคุยเรื่องนี้นกันทีหลัง"

"-O-^^"

แปลว่ายังไงฉันก็ไม่พินสินะ...

"เพราะก่อนอื่นที่ต้องจัดการก็คือผมอันยาวเหยียดของเธอ"

"...!!!" ฉันรีบยกมือขึ้นกุมกบาลตัวเองโดยอัตโนมัติเมื่อได้ยินคำพูดของเขาที่ทำให้ฉันสังหรณ์ใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก "จะ...จัดการยังไง!"

"ตัดซะ เข้าใจมั๊ยน้องชาย"

"=())=!!!"

ฆ่าฉันเลยดีกว่า!

"อะไรละ ทำหน้าแบบนี้"

"จะ...จะบ้าไรเง! ฉันไผ่ผมยาวมาตลอดชีวิต อยู่ๆ จะให้ตัดงายๆ เนี่ยนะ ถ้าจะทำงานทำไมไม่ให้ฉันเอาผมรัดคอตัวเองให้ตายโหงไปเลยละคะ!"

"เอาสิ อยการัดก็รัดเลย" ไคโซซังยื่นกอดอกฟิงผ่นังด้วยท่าทางซิลๆ TAT ใจร้ายที่สุด "ฉันถือว่ายังไงฉันก็ให้ออกาสเธอไปแล้ว ทั้งๆ ที่เธอไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับมันด้วยซ้ำไป เลือกเอาก็แล้วกันว่าจะยอมตัดผมแต่โดยดีตามข้อเสนอของฉันหรือจะให้ฉันพาไปส่งที่สถานีรถไฟ และถ้าเธอยังยืนยันจะกลับไปนอนรวมกับพวกคนจรจัดก็เตรียมใจไว้ได้เลยว่าเธอจะไม่มีทางได้เห็นแม้แต่เงาของฉาด้วยซ้ำ ถึงแม้ว่าเธอจะพยายามทำตัวเป็นปลิงเกาะติดฉันไปทุกที่ก็ตาม" เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบก็จริงแต่นัยน์ตาสีเขียวซีดคู่นั้นมันกำลังทำทนายฉันอยู่อย่างเห็นได้ชัด!

"..."

จี้! ผู้ชายคนนี้พยายามปั่นหัวฉันเล่นรึไงกัน!

"บอกไว้อย่างนะ โอกาสนะมันไม่ได้มีมาบ่อยๆ หรอก ถ้าไม่รีบคว้า

ไว้ มันอาจจะไม่มีครั้งหน้าให้เธออีกแล้วก็ได้"

"เขา...เคยบอกว่าชอบผู้หญิงผมยาว..." ฉันเอ่ยออกไปเผื่อว่าไคโซซัง จะยอมใจอ่อนลงบ้าง อย่างน้อยๆ ก็ให้ฉันอยู่ในฐานะน้องสาว (ตัวปลอม) ของเขาแทน หรือในฐานะอะไรก็ได้ที่ไม่ต้องมาวุ่นวายกับผมอันแสนรัก สุดสวาทขาดดินของฉันนะ TOT

แค่คิดภาพตัวเองผมสั้นเต๋อ ในใจมันก็ปวดร้าวอย่างบอกไม่ถูกเลย อ้า!

"เขา?" ไคโซซังหรีตามองฉันด้วยความฉงนสงสัย

"เขาเคยให้สัมภาษณ์ลงในนิตยสารว่าชอบผู้หญิงผมสีด้ายาวลงมา เกือบถึงสะโพก..."

"เธอหมายถึง...คาโนคุง?"

"..." ฉันหลุบตาลงต่ำเล็กน้อยเมื่อเขาอิงคำถามนี้ใส่

และเมื่อเห็นท่าทีของฉัน เขาก็ไม่เอ่ยอะไรต่อ จากนั้นก็เดินหายเข้าไปในห้องน้ำ แต่ในเวลาเพียงชั่วอึดใจเขาก็เดินกลับออกมาพร้อมกับ กรรไกรตัดและกรรไกรซอย ซึ่งฉันไม่เข้าใจว่าของแบบนี้มาอยู่ในห้องของผู้กำกับหนุ่มหล่อเพียวสาวเหลียวกันทั้งจักรวาลอย่างเขาได้อย่างไร!

o_O!!

แฮ็บๆ

เขาทำการทดสอบกรรไกรตัดผมก่อนจะเดินเข้ามาประชิดตัวฉัน นั่นทำเอาฉันหลบพัลวันเลยทีเดียว!

"นะ...นี่คุณคิดจะทำอะไรนะ!!"

"นั่งเฉยๆ สิ"

"จะให้เฉยได้ไง! ก็คุณกำลังจะตัดผมฉันอะ!"

"ไม่อยู่นิ่งๆ แล้วจะตัดได้ไง"

"เพราะงั้นฉันถึงต้องหนีไงเล่า ๖!!!" ฉันอยากจะลงไปแด่ดินกับพื้นให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลยจริงๆ "อีกอย่างคุณก็ไม่ใช่ว่าจะตัดผมด้วย จู๊ๆ จะมาลุ่มลุ่มหำตัดผมคนอื่นแบบนี้มันไม่มากเกินไปหน่อยเหอะคะ! หัวฉันไม่ใช่ของเล่นนะ!"

"ถึงจะไม่ใช่ช่าง แต่ฉันก็เคยลองฝึกมาบ้างนะ ไม่ต้องกังวล โอเค?"

"No, I'm not OK!!! กว่าผมฉันจะยาวได้ถึงขนาดนี้ คุณรู้มั๊ยว่าฉันต้องไถมันมากี่ปี ถ้าคุณเป็นฉันคุณจะรู้สึกยังไงคะถ้าต้องถูกพรากสิ่งที่รักเป็นอันดับสองของชีวิตไป คุณจะไม่เสียใจเหรอ! (&\$)_@\$!#)@^\$(+..."

ฉันตัดพ้อร้อยแปดพันเก้าเท่าที่จะสรรหามาได้ และไม่มีท่าทีว่าจะหยุดพูดง่ายๆ จนกว่าทุกอย่างจะสมานฉันท์โดยการที่เขายอมตกลงให้ฉันมีส่วนร่วมในกองถ่ายของเขาโดยที่ฉันไม่ต้องปลอมตัวเป็นผู้ชาย

เอาสิ! พูดออกมาเลยว่ายอม แล้วจะให้ฉันเป็นน้องสาวหรือเป็นอะไรแทนก็ได้ทั้งนั้น!

"@_W*@+%_@+S+E_)@J!!!"

"=_="

โคโซซังไม่พูดอะไรและทำหน้าตาย ก่อนจะใช้จังหวะที่ฉันกำลังแหกปากหนีบผมของฉันไปหนึ่งกำ จากนั้นก็...

ฉับ!

สิ้นสุดเสียงนี้ เส้นผมจำนวนหนึ่งกำที่ยาวประมาณหนึ่งไม้มันก็ร่วงลงไปกับกองอยู่ที่พื้นแบบสโลว์โมชัน...และบรรดาเส้นผมพวกนั้นก็ไม่ใช่ของใครที่ไหนหรอกคะนอกจากของฉันคนนี่!

"...!!!!"

(O.O)

"โห แหว่งเลย สงสัยต้องตัดทั้งหัวแล้วนะเนี่ย" โคโซซังส่ายศีรษะเบาๆ ประมาณว่า 'ไม่น่าเลย'

"กะ..."

"ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว มาตัดกันต่อเลยดีกว่า ☺"

"กร๊อตดดดดดดด TTOTT!!!!!"

...!!!!

ผู้หญิงในอุดมคติของอาโออิ : ผมชอบผู้หญิงผมสีดำยาวเกือบถึงสะโพก ตาไม่เล็กเกินไปและไม่โตเกินไปสีเดียวกับเส้นผม ผิวขาวผ่อง

เหมือนนางช้าง และ...อืม...ความสูงเลยไหล่ผมไปนิดนึ่งกำลังโอเคนะครับ'

ไม่ได้หลงตัวเองนะ แต่ฉันเคยเป็นผู้หญิงที่ตรงตามสเปกของอาโออิทุกอย่าง...ทุกอย่างจริงๆ ไม่ว่าจะเป็นผมสีดำสนิทยาวเกือบถึงสะโพก ดวงตาสีนิลที่ไม่เล็กและไม่โตมากไป ผิวขาวเหมือนนางช้างเพราะเป็นคนฮอกไกโดโดยกำเนิดและโตมาจากที่นั่นด้วยเช่นกัน ส่วนสูงของฉันก็น่าจะเลยไหล่ของเขาขึ้นไปนิดหน่อยเมื่อกะจากสายตา ทว่า...ตอนนี้ทั้งหมดมันถูกพังทลายไปจนหมดสิ้นด้วยน้ำมือของอิตาผู้กำกับี่เจ้านั้นคนเดียว!

ผมสีดำสนิทของฉันทูกุซอຍให้ยาวรอกไทและมีหน้าม้าตกลงมาปรกหน้าเล็กน้อย ต้องยอมรับว่าฝีมือการตัดผมของโคโซซังอยู่ในระดับที่เรียกว่าพอใช้ได้เลยละสำหรับคนที่เป็นผู้กำกับละครอย่างเขา แต่มันจะใช้ได้มากกว่านี้หลายเท่าถ้าหัวของคนที่เขาตัดไม่ใช่หัวของฉัน TTOTT ถึงจะรู้อย่างไรผมมันก็ยาวไหมได้ แต่กว่ามันจะยาวเท่าเดิมได้ไม่ต้องรอให้ผมฉันทิดกับพื้นก่อนหรอก!

ถึงฉันจะพยายามตามตีโคโซซังมาเกือบสองเดือนด้วยจุดประสงค์อันซ่อนเร้น แต่ไ้อการที่ต้องมาพักอยู่กับเขาในฐานะน้องชายต่างพ่อแบบนี้มันอยู่นอกเหนือการควบคุมของฉันทอย่างถึงที่สุดเลยก็ว่าได้ พนันกันได้เลยว่าถ้าผู้หญิงกว่าคอนญี่ปุ่นรู้เรื่องนี้เข้า พวกหล่อนจะต้องพากันวิสาฉันที่ได้ใกล้ชิดกับผู้ชายที่เพอร์เฟกต์ทั้งรูปร่างหน้าตา รวมไปถึงความสามารถอันเหลือลือ

เพอร์เฟกต์...?

ใช่ เขาหล่อ เท่ เก่ง สมาร์ท...กลิ่นกายหอมอ่อนๆ แบบธรรมชาติที่ยืนห่างเป็นฟุตก็ยังได้กลิ่นนั้นดึงดูดคนรอบข้างได้เป็นอย่างดีเลยทีเดียวแล้วยังนิยน์ตาสีเขียวสดที่ไม่ว่าใครก็อดไม่ได้ที่จะเผลอจ้องนานๆ ถ้าหากหันไปมองมัน คงต้องบอกว่าเขาดูดีมากจนไม่อาจสรรหาถ้อยคำมาบรรยายได้เลย

แต่ถ้าจะนิยามคำว่า 'เพอร์เฟกต์' ให้เขาล่ะ... ฉันรับไม่ได้ว้อยยย!!!!

(--)+ ชึ่ง!

คิดไม่ผิดเลยจริงๆ ที่ตัดสินใจตามตัว 'ไคโซ อาคิตสึกิ' ผู้กำกับละครฟอร์มยักษ์เรื่องโน้ตแมร์
จนอีกฝ่ายใจอ่อนและยอมให้ 'สุจิตะ คานน' คนนี้มาทำงานกับเขาในตำแหน่งสต๊าฟประจำกองถ่าย ^_^
ทั้งนี้ก็เพื่อเปิดโอกาสให้ฉันได้เจอกับ 'คาโนะ ฮารุฮิ' นักร้องนำสุดหล่อของวงฮิลลูชั่น
หนึ่งในนักแสดงนำของเรื่องที่ฉันอยากเข้าหานักหนาใจละ
แต่มีข้อแม้สุดปวดใจอยู่อย่างคือฉันจะต้องยอมแปลงโฉมตัวเองเป็นหนุ่มน้อยซะก่อน T^T
จริงๆ ก็ไม่ได้มีสักนุกอยากปลอมตัวแบบที่เค้าฮิตๆ กันหรอกนะ: ความเป็นเพราะฮิตาผู้กำกับนั้น
กลัวพวกนักข่าวจะเข้าเฝ้าพิสดารเรื่องของฉันมาพิศอยู่กันเขา เขาก็เลยให้ฉันสวมบทบาทเป็นน้องชายต่างพ่อซะเลย
เอาละ: จากนั้นก็แค่รอเวลาไปทำงานที่กองถ่ายด้วยหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ: >///<

Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-0587-3

9

786160 605873

ราคา 149 บาท